

M.H.C. CIVICUM

26 APRIL 1980

OPENING CLUBHUIS

DE SCHELUW

Beschermheer	S. Homburg,
Erevoorzitter	C. Homburg,
Lid van Verdienste	L. van Tartwijk.

Bestuur.

Voorzitter:	H. van der Velden
Vice-voorzitter	W. Kuiper
Penningmeester	J. Minten
Secretaris	T. Willenborg-Schmidt
Jeugdzaken	L. Pluim
Techn. Commissie	H. Kerskes
Pepcommissie/Bar	J. van der Gang-Luttmer

Bouwcommissie.

Leden:	E. Westhoff
	P. Geurts
	J. Nabuurs
	D. van der Mark
	P. Arts

Redactie Feest-
Uitgave.

H. van der Velden-Broekema
J. Steffers
W. Cranen
H. Hop
L. van Tartwijk
H. Bonarius

Inleiding

De opening van een nieuw, fraai clubgebouw is een bijzondere mijlpaal in het bestaan van een hockeyvereniging, zeker als de ontwikkelingen ter verwezenlijking van de bouwplannen zo ontstuimig verlopen zijn als in het geval van de C.M.H.C.Civicum.

Het bestuur heeft gemeend een feestelijk getint boekje uit te geven, dat de leden en belangstellenden laat zien, wat zich de laatste tijd op en langs de velden van Civicum heeft afgespeeld, hoe er met vereende krachten 'iets groots werd verricht' en hoe tegelijkertijd het normale programma voortgang vond.

Want natuurlijk werd er enthousiast door-gehockeyd, natuurlijk werden er tournooien gehouden, zo nu en dan was er een feestje, de trainingen, wedstrijden en cursussen gingen gewoon door, het Civicum-nieuws bleef trouw uitkomen en het bestuur had nog heel wat meer besognes aan het hoofd dan alleen de bouw van een clubhuis, hoeveel tijd dat ook in beslag heeft genomen.

Als je als club 10 of 20 jaar bestaat, is dat erg mooi, en het wettigt het houden van een feest, het nodigt uit tot het uitgeven van een herdenkingsboek, maar uiteindelijk is het een passief gebeuren, 't komt vanzelf, je hoeft er niet zoveel voor te doen.... die jaren gaan toch wel voorbij.

Bij de verwezenlijking van een nieuw clubhuis mag de vereniging, dacht ik, met gepaste trots terugkijken naar wat gepresteerd werd, zeker als je daarbij in aanmerking neemt hoe het allemaal gebeurde, hoeveel door de leden zelf gedaan werd en hoeveel tegenslagen en strubbelingen door bestuur en bouwcommissie overwonnen moesten worden voordat het karwei geklaard was.

"Zij hebben hun eigen huis gebouwd", is het adagium dat hier duidelijk in praktijk is gebracht.

Wij mogen trots zijn op alle werkers die daaraan hun steentje hebben bijgedragen.

Dit boekje zal iets van die trots tot uiting brengen, het zal iets vertellen uit de periode, waarin het clubgebouw gerealiseerd werd, maar daarnaast - het bloed kruipt nu eenmaal waar het niet gaan kan - zal het iets over de hockeysport vertellen, hoe dit prachtige spel door mini's, junioren, senioren en veteranen beleefd wordt en hoe dat door allerlei verschillende mensen op allerlei verschillende manieren in woord en beeld is gebracht en verbeeld.

Er is een bijdrage uit de prehistorie van het hockeyspel, terwijl de futurologie ook niet vergeten is, er zijn kritische beschouwingen en speelse kronkels in verwerkt, kortom, er is alles aan gedaan om voor U een boekje samen te stellen, waarin U vaak met veel plezier in zult bladeren en dat een waardige bijdrage mag zijn bij de opening van ons eigen clubhuis ' De Scheluw '.

Redactie.

Voorwoord van de voorzitter.

Leden van Civicum, Belangstellenden,

Het is mij een groot genoegen me tot U te mogen richten in deze bijzondere uitgave van het clubblad, dat uitgegeven wordt ter gelegenheid van de opening van ons nieuwe, op het moment dat ik dit schrijf, nog naamloze clubhuis.

In de ca. 14 jaar dat onze club nu bestaat hebben wij al heel wat verschillende clubhuis-accomodaties versleten, een enkele weliswaar ongewild.

Ons allereerste clubhuis bestond uit een zeer aftandse caravan, die iemand voor een prikje van een tante had kunnen overnemen. De caravan werd gebruikt om soep en koffie in op te warmen, voor de rest was het een volkomen buitengebeuren, inclusief het omkleden. Koud dus.

De volgende fase was het 'clubhuis' zoals we ons dat allemaal nog goed in herinnering hebben. We waren er enorm blij mee, we zetten er onverwoestbaar meubilair in en het werd op gepaste wijze in gebruik genomen met een groots feest, want dat schijnt er altijd bij te horen. Het 'clubhuis' heeft vele jaren goede en gezellige diensten verleend, er is veel in 'nagekaart' na de wedstrijden, veel in vergaderd en veel in gefeest.

Maar, met het klimmen van het aantal jaren, dat de vereniging bestond, klom ook het aantal leden, met als gevolg dat het zondag- en zaterdagmiddag vaak wel erg vol werd. Na veel gewik en geweeg besloot het bestuur, na uitgebreide ruggespraak met de leden, tot uitbreiding van de bestaande accommodatie over te gaan. Uit enkele aktieve en enthousiaste leden werd een (super-oppepper) bouwcommissie gevormd, hele elftallen stroopten de mouwen op en staken de handen er uit, en men toog aan de slag om een stuk aan het clubhuis te breien.

Bergen zand werden verkruid en vervolgens weer teruggedreden, greppels werden gegraven, leidingen getrokken, greppels weer dichtgegooid, stenen gesjouwd, muren opgetrokken.

Toen wij die vroege zomer van vakantie terugkwamen, verwachtten wij dan ook dat de nieuwbouw er praktisch zou staan. Maar het eerste wat we zagen toen we thuiskwamen was een briefje op de grond in de gang met de wel zeer zakelijke mededeling: 'clubhuis afgebrand'. Schrik en ongeloof waren de eerste reacties. En U weet allemaal dat er van ons oude clubhuis niets, maar dan ook niets restte dan een geblakerde gele tegelvloer met de rode tegelletters 'Civicum' er nog in. Verder was het één geweldige puinhoop.

Na enig zeer koortsachtig overleg werd besloten tot een noodclubhuis, de U welbekende letterlijke en figuurlijke 'Hindernis'. Gezellig, dat wel, maar te klein en te koud, zeer artistiek ingericht door Jan, Pieter, Edwin, Jaques, Donald en Piet, met de onontbeerlijke hulp van vele vrijwilligers. Dit samenspel resulteerde in een samenraapsel van oude bankstellen waar al generaties op gezeten hadden, oude tuinstoelen, fraaie schemerlampen en draperieën aan het plafond en (gelukkig) een grote bar van Pieter. Kortom, het was heel gezellig, maar het was en bleef een Hindernis.

Ondertussen was, vrijwel direct na de brand, de bouwcommissie al weer bijeen. Nu er geen enkel deel van het clubhuis meer overeind stond, konden we van een geheel nieuw concept uitgaan. Architectenbureau Wim Kol werd benaderd en deze kwam met een zeer speelse maquette op de proppen, waar iedereen meteen heel enthousiast over was. Over de rest kan ik kort zijn, anders wordt het beslist een eentonig verhaal: de bouwcommissie zette zich weer in, evenals vele vrijwilligers.

En nu, na slechts een goed half jaar, kunt U Uzelf ervan gaan overtuigen wat het resultaat is van hun noeste arbeid. In één woord groots, zij het dan scheef!

Ik wil niet eindigen alvorens, namens alle leden van Civicum, de bouwcommissie en de helpers, zwoegers, sjouwers en vrijwilligers een welgemeend woord van dank én hulde toe te roepen.

H. van der Velden, voorzitter.

Namens de bouwcommissie.

De bouwcommissie werd geïnstalleerd op de algemene ledenvergadering in juni 1979, met de bedoeling de toen nog bestaande houten accommodatie uit te breiden naar de westkant met 55 m².

De handen werden ineengeslagen, tegels verplaatst, de eerste spaden in de harde grond gestoken o.a. door Jongens A. Er werd geel zand ingebracht, en, door verkeerde berekening, met veel weklagen voor de helft weer verwijderd.

De sterke hap kwam in actie om het vloeibare beton rond het gevlochten staal te gieten. Met ontblote bovenlijven, de gelaarsde voeten in de smurrie, gewaagden vele door-de-week-boorddragende lieden zich een echte bouwvakker te voelen.

Maar..... 14 juli 1979 om 01.30 uur, de nacht vóór de geplande plaatsing van de nieuwe houten wanden, verwoestte een verzengend vuur het bestaande paviljoen.

En reeds 10 uur later werd de eerste bouwvergadering gehouden met Jan Minten, Jaques Nabuurs en ondergetekende, welke ons een uit de as te herrijzen nieuwe accommodatie zou moeten brengen. Kontakten met gemeente en andere instanties werden gelegd, en in augustus werd onder de stimulerende begeleiding van voorzitter Henri van der Velden, de architect Wim Kol bereid gevonden een ontwerp voor een nieuw clubhuis te vervaardigen.

Terwijl als vervangend paviljoen een Nissenhut werd opgezet, vereerd met de naam: 'de Hindernis' (en als ondertitel de Lafenis), werd eind oktober in één dag door de fa. Kepser de staalkonstruktie voor ons nieuwe home geplaatst.

In voortvarendheid geschiedde door aannemer Van de Hoogen uit Haps vervolgens de bouw der muren. De zelfwerkzaamheid der leden culmineerde in het aanbrengen van de dakbalklaag met golfplaten. Hoezeer werden onze bevroren vingers vermaledijd!

In januari kwam de CV klaar, werden de tegelvloer en de bar gerealistiseerd.

Toen was pas 60% klaar, en door medewerking van velen gelukte het ons het interieur verder te verfraaien in de maanden daarna. De uiteindelijke buitenafwerking met maaskeien en het tuin-architectonisch plan van Jaques Smout, vormden de finishing touch voor deze bouwcommissie.

Het zou te moeilijk zijn hier namen te noemen, omdat ik zeker weet mensen te vergeten.

Al degenen, ook zij, die geen lid van Civicum zijn, mogen zich bewust zijn van onze dankbaarheid.

Edwin Westhoff, mede namens
Donald van de Mark,
Jaques Nabuurs,
Pieter Arts,
Piet Geurts.

Wat een troosteloze aanblik.....

In de Nissenhut is het echt behelpen.

Wat er door de bouwcommissie aan werk verzet is, zal slechts door enkele ingewijden in de volle omvang begrepen kunnen worden.

Degenen, die er eveneens over kunnen meepraten, zijn de echtgenotes van deze noeste werkers, de huisvrouwen, die veelal begiftigd met jonge kinderen, een periode achter de rug hebben, die zij niet licht zullen vergeten.

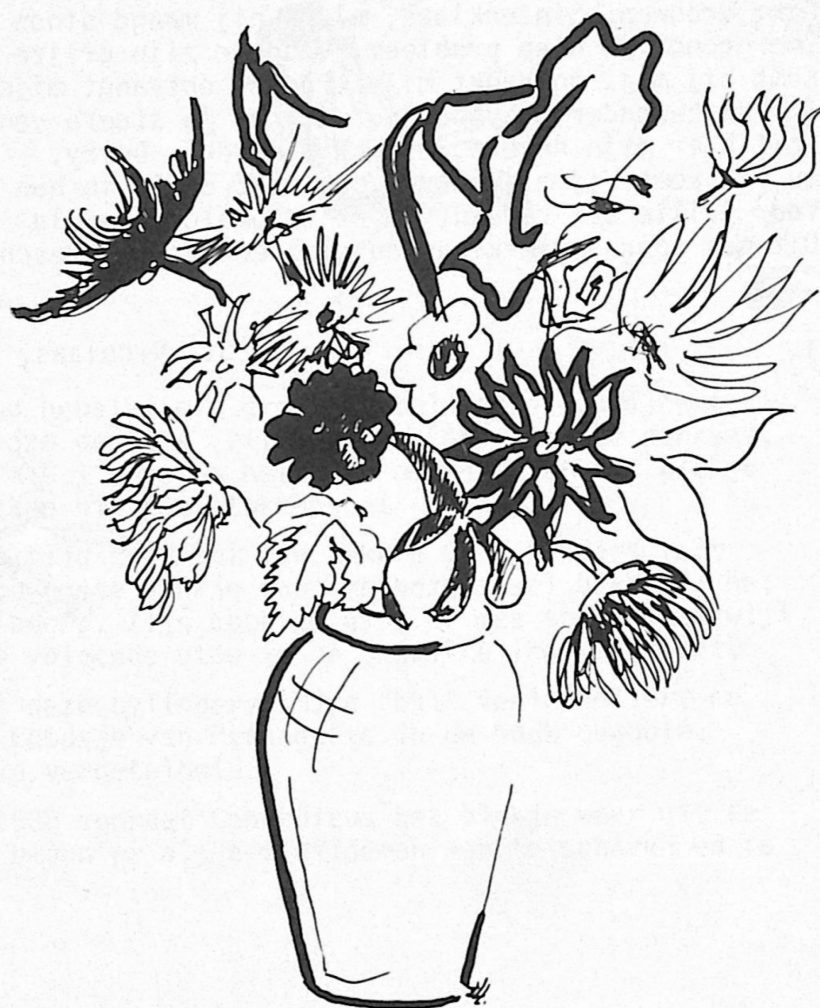
Gelukkig betreft het enthousiaste leden, soms zelfs mee-hockeyende veterinnen, anders zou het zeker een keer spaak gelopen hebben in de lange periode, dat er avond aan avond besteed moest worden aan de bouw van het clubhuis.

Niemand minder dan Sint Nicolaas heeft dit stille verdriet, die opgekropte spanningen in de gezinnen doorschouwd en hij heeft ter ere van zijn 1629e verjaardag op 6 december 1979 blijk gegeven van zijn grote bewondering voor de moed en het doorzettingsvermogen van de thuisblijvende gezinsleden van de bouwers.

Hij heeft zelfs geput uit het onvoorstelbaar grote arsenaal van zijn parate literatuurkennis en Vondel ingeschakeld en geparafraseerd om deze vrouwen te huldigen en te bezingen.

Wij dachten deze lofzang nog eens aan U allen voor te schotelen, want er is veel geleden.....

en er is veel dank verschuldigd.....

beitelen. Alle scherpe puntjes werden eraf gehaald en wat er over bleef noemde hij BOL (onze bal).
Helaas, het was te vroeg.....

De grote man, die zijn tijd ver vooruit was, werd als een onruststoker, een oproerkraai, een revolutionar, kortom, als een spelbreker beschouwd en levend verbrand. Juist voordat het vuur hem de adem benam, riep hij nog uit: "en tóch is de bal rond". Dit hoorde een heel klein jongetje. Deze durfde het niet hardop te vertellen uit vrees ook op de brandstapel te komen. Hij onthield het heel zijn leven en leverde het geheim kort voor zijn dood over aan zijn zonn, de bekende oud-continental Peter Pikkell (Holland).

Deze kon het - gelukkig kunnen wij dit nu achteraf constateren - niet erg lang voor zich houden en kwam er op de eerstvolgende algemene ledenvergadering bij de rondvraag mee voor de dag. Hij werd direkt voor twee wedstrijden geschorst en kreeg een boete van twee varkens en drie kippen.

Maar Peter Pikkell was een doordouwer. Toen hij tijdens de wedstrijd van Europa tegen het Vatikaan een inpush mocht nemen, verwisselde hij bliksemsnel de cylinder voor een bal en deed alsof er niets aan de hand was.

Goed, het lukte niet helemaal; Pikkell moest 5 minuten achter de goal, maar de kogel was door de kerk (RK).

Iedereen was meteen dolenthousiast en na 25 algemene ledenvergaderingen van de Hockeybond was er van de cylinder geen splinter mee heel.

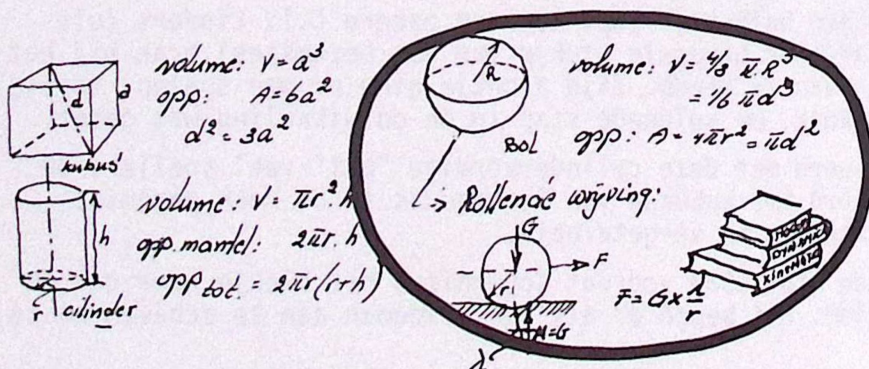
En als we nu 's zondags een wedstrijd spelen, dan weten we niet beter of de bal is altijd rond geweest.

Zo snel gaat dat.....

Maar laten we wél beseffen, dat er een stormachtige evolutie aan vooraf is gegaan en dat dit resultaat bereikt is ten koste van veel bloed, zweet en tranen.

Met een gevoel van trots enerzijds en medelijden anderzijds kunnen we dan ook neerzien op sporten als rugby en ijshockey, die nog een lange weg te gaan hebben.

Uw historicus.(1976)

Het leek de redactie van deze feest-editie wel aardig om een kleine bloemlezing samen te stellen uit oude verslagen en andere literaire produkten, die in de loop der jaren in ons clubblad zijn verschenen. Niet omdat anders dit feestblad ietwat te dun uit zou vallen, maar omdat we wel veronderstellen, dat bij de meesten van U de clubblaadjes de weg zijn gegaan van alle oud papier, en omdat sommige verslagen eigenlijk veel te leuk zijn om tot vergetelheid gedoemd te worden.

Daar gaan we dan:

Civicum C1 - Keep Fit C2

0 - 3

Ik waar zo stoant als unne garnaal toen ik uut bed kwam. Toen ik miene hokkiestok uut den pareplubak haalde, docht ik ach ja, ik mot vandaag speule.

Ik ging mit mien moatjes naor de Groenediekse-Kampen. We verlore daor mit 3-0 van Kiep-Fit door veul genöl en geleuter en gepeuter in het veld in ons naodeel.

Veul zal ik maor nie zegge, want dan zitte drek nog te schrauwe zo triest da da war, maor de volgende wedstrijden gaon we er 10 x zo hard tegenaon want da genöl in het veld mot nauw mar es afgelope zien, want anders gaon we er iederskeer aon.

Dus minse van C1, leg het bijltje er nie bij neer, maor vecht vur den titel.

Nöl er de komende daag maor lekker tegenaon dan doede het tenminste nie meer in ut veld.

Verslag JE2 - ZOW

0 - 11

Het was mist, daardoor was het veld behoorlijk glad, binnen 10 tellen was het al 0-1 de doelpunten vlogen ons om de oren met de rust was het reeds 0-8. Onze keeper kon hier niks aan doen. Na rust sloeg ZOW nog drie keer raak. Eindstant 0-11 doelpunten tegen. Hoeven we niet meer te krijgen. Doelpunten voor ons moeten we nog leren maken. Toch was het een leuke wedstrijd.

Civicum 4 - MEP

2 - 1

Met een spijker in het hoofd en een wee gevoel in de benen betraden elf waterig-ogende Civicummers in de vroege ochtend-uren het veld om samen met de heren van MEP de kater van de vorige avond weg te jagen.

MEP trachtte uit onze labiele toestand voordeel te behalen en pakte de koe bij de horens, maar vond toch uiteindelijk de hond in de pot.

Al vrij snel bonden de Boxtelse knapen de kat de bel aan, door het eerste doelpunt te scoren, maar zij werden hierdoor zo zeer over het paard getild, dat zij dachten de schaapjes op het droge te hebben.

Deze houding werkte bij Civicum als een rode lap op een stier; onze verdediging dempte, nadat dit ene kalfje verdrongen was, de put, waardoor de voorhoede van MEP als een vis op het droge kwam te liggen.

Na wat gemier in de strafcirkel van de tegenpartij kwam onze ausputzer als een haas naar voren en was er als de kippen bij toen zich een goede kans voordeed om de doelman te laten vissen. Hij wierp de bal in het doel en de knuppel in het hoenderhok. Hiermee was de beer los. Onze midvoor die tot op dat moment geen vlieg kwaad had gedaan, stond vlak voor rust zo vrij als een vogeltje voor het Boxtelse doel en spaarde de kool en de geit niet: 2-1.

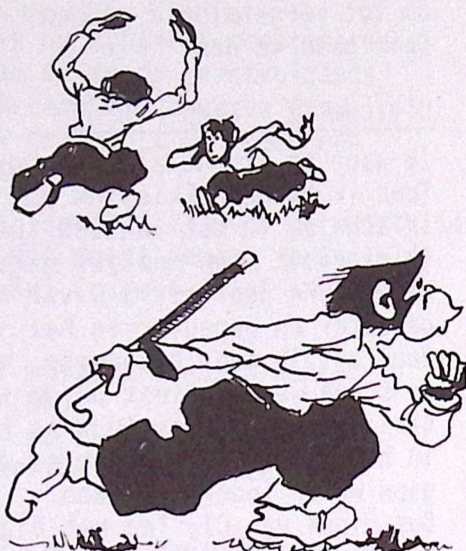
In de tweede helft zocht MEP zowel ons doel als het schaap met vijf poten. Onze verdedigers zetten hun directe tegenstanders regelmaktig voor aap, ofschoon ze vchten als leeuwen. Op een gegeven moment echter kneep onze doelman de kat in het donker en maakte een overtreding, daarbij geholpen door de midvoor van MEP.

De scheidsrechter maakte toen van een mug een olifant door de tegenpartij voor dit dubieuze geval een strafpoes te geven.

Toen één van onze Boxtelse collega's deze kip met gouden eieren wou slachten, bleek dat de scheidsman MEP had blijgemaakt met een dode mus, want ze kochten een kat in de zak. Kortom, deze strafpoes was mispoes.

In het verdere verloop van de strijd speelde Civicum zeer behoudend, omdat je de huid van de beer niet moet verkopen eer hij geschoten is, en bovendien weet je nooit hoe een koe een haas vangt.

Gelukkig bleek ook dat MEP het paard achter de wagen spande door hun talrijke aanvallen gepaard te laten gaan met even-zoveel overtredingen. Zo gingen veel kansen naar de haaien, maar van onze zijde zal er geen haan naar kraaien, omdat je nu eenmaal een gegeven paard niet in de bek moet kijken. Na afloop werd er nog wat over koetjes en kalfjes gepraat, waarbij met name het verdrongen kalf onderwerp van gesprek was. Langzaam kwam toen ook de kater het clubhuis weer binnengeslopen. Kortom: het was bij de beesten af.

Archieffoto 1e Herenteam 1972.
Van links naar rechts in donker tenue: J.Arts, M.Ebben, H.Kerskes

Familietournooi 1978.
Van links naar rechts: P.Arts, E.Cranen, M. van Tartwijk,
N.N., W. Kuiper, M.Ebben, N.N.

Archieffoto 1e Herenteam 1970.

Van links naar rechts zichtbaar en face en en profile: H.Kerskes, H.Hop, P.Smits, H.Smits, B.Kerskes, T.Verlinden.

De drie achterpartijen behoren onmiskenbaar toe aan: W.Cranen, H. Cranen en J.Huige.

In de strenge winter van 1978 konden enkelen het niet laten om te kijken of er tóch niet gehockeyed werd.....

Uit een enquête:

Vraag C: Wilt U van taken verlost worden(a)

Wilt U er taken bij hebben (b)

Antwoorden: Mevr. Beerman-Lucas wil graag achter de type-machine uit.

(A)

Erik Hendriks wil van zijn taak als redaktielid verlost worden in verband met zijn afwezigheid
Theo Gijssen wil geen velden meer keuren op zaterdag en zondag.

Frits Vredevelde wil zo mogelijk niet meer fluiten.
Ronnie Reys wil volgend jaar graag trainen en niet meer fluiten.

(B)

Anneke van de Mark wil graag wat jeugdwerk doen
Gerdy Langen: bardienst

Hetty Langen: wedstrijden fluiten

Ans Claassens: wil iets doen, geen voorkeur.

Henk Pepping: trainen en bardienst

Lex Keijzers: tournooien organiseren e.d.

Hans van der Steeg: meer fluiten en bardienst

Bob Nederveen: achter de bar staan

Willem Cranen: vóór de bar staan

Henri v.d. Velden: geen duidelijke voorkeur

Pieter Smits: wil in een commissie (1 uur in de week!)

J. van Grootel: vraag maar

Bart van der Sloot: Pep-commissie, bestuursfunctie

H. Keijzers: Pep-commissie

Jan Minten: 1 tot 2 uur per week graag, welke taken zijn er?

Verslag SON 6 - Civicum 5

1 - 2

Met veel voorjaar in het hoofd, nog wat warrig van een vroege Spätlese, en erg blij in de wei te kunnen rondkartelen, trokken elf veteranen, begeleid door datgene, wat het in de lente zo voortreffelijk doet, te weten, en men mag mij ter plekke verpulveren als ik het weer verkeerd doe: Marese, Hede, Agnes, Rie, Jo en nog wat klein grut, naar Son, waar wij de strijd aanboden tegen elf Sondaren, bijzonder aardige mensen, hier en daar lichtelijk getekend door de jaren, maar verder nog puntgaaf en vol verrassinkjes, slimmigheidjes en proftrucjes. De lente heerste alom en waarschijnlijk was dat de reden, dat ons twee vrouwelijke scheidsrechters werden toegewezen, charmante sondaressen, die wél meteen poogden duidelijk te

maken dat er met hun niet te spotten viel.

Niemand echter, die zulks van zin was.

Terwijl in de prachtig blauwe hemel de zon mild naar dit hockeyfestijn keek, vergeefs pogend de schrale wind onder controle te krijgen, gingen wij er tegen aan. Niet zo hard. Son leek toch wel spoedig in de mangel genomen te kunnen worden. Helaas viel dat tegen, want met name hun snelle en technisch voortreffelijke linksbinnen, coach en supporter, en dit allemaal tegelijk, bracht vaak ontredde in de achterhoede.

Over de twee vrouwelijke, strenge scheidsrechters niets dan goed. Zij floten met een ijzeren gestrengheid en wezen gedeceerd in de een of andere richting, waarheen de bal gespeeld moest worden; gelukkig maar, want dit bracht duidelijkheid en klaarheid in hun beleid.

Ik heb zondag de goal van mijn leven gemaakt. De bal, die twee meter hoog, hard in de cirkel werd geslagen, kon ik met een gave tennis-smash in het doel van Son werken (de beweging wordt ook wel door hengelaars gemaakt, die met hun hengel een aasvisje twintig meter verder het water in willen slingeren). Een gedeceerd fluitje plus gebaar naar de middenstip bracht konsternatie bij vriend en vijand.

Bertus kwam van zijn plaats naar voren rennen en protesteerde tegen deze, voor ons zo fraaievoorsprong. Ach, die Bertus, het mocht niet baten, maar straks meer daarover.

Ik erkende nederig aan de scheidsrechter, dat deze smash op het verkeerde veld geplaatst was en meende daarmee onze scheidsrechter te kunnen vermurwen. Niets hielp, het doelpunt bleef een doelpunt. Zo sukkelden we de wedstrijd verder.

Ik bewonder Bertus in zo'n geval. De geraffineerde charmes, die hij tentoonspreidt, zijn nauwelijks te beschrijven.

Mij lijkt het soms nogal wat boud, soms wat fors, soms zelfs ontdaan van takt, maar de dames werden als was, als Bertus even iets deed, of iets onbenulligs zei, of alleen maar wat sullig keek. Het was voor de fijnproevers een grandioos schouwspel, een geweldig evenement, een perfecte show. En Bertus stal hem.

Hans, in de goal, loog er ook niet om. Hij was in grootse vorm, schopte links en rechts, maar vooral links, de meest fraaie ballen uit zijn doel, veegde met zijn stick zijn doel en zijn blazen schoon en was in zijn majestueuze vorm het aankijken volop waard..... ach dames..... Eenmaal moest hij capituleren bij een strafpush, maar ook dat deed hij zo goed, dat de tranen je in de ogen schoten.

Henry heeft zijn vorm nog niet gevonden, of dit iets met de scheidsrechters te maken had, weet ik niet, ik dacht gewoon dat hij zijn vorm nog niet gevonden heeft.

En wat moet ik zeggen van Martien 1 en 2? Beide subliem, de een iets subliemer dan de ander, maar wat deed dat er toe op deze prachtige lentedag, dat je de leeuweriken en kieviten zag klimmen en buitelen van pure vreugde?

Wat te zeggen van Leo, die ik niet gezien heb, maar die er wel was, etherisch en doorzichtig. Hij was er zeker en is dat niet geweldig?

Siep, ach Siep, hij moest steeds weer draven langs de scheidsrechters en hij liep zo prachtig gracieus en weinig effectief. Altijd weer een mooi gezicht.

Wie ben ik vergeten? Is dat belangrijk? Frans, nuchter, keizakelijk naar buiten, maar wat binnen in hem vrat en knaagde zullen wij waarschijnlijk nooit te weten komen.

Jaques, speels als een lam, Verdomd, vandaag herkende ik zijn spel duidelijk. Een puur lam, dat huppelt en dartelt in de wei.....Jaques.

Het was 21 maart en we wonnen met 2 - 1 door het doelpunt van Henry en Siep, waar niemand een touw aan kon vastknopen, maar dat door de zelfbewuste scheidsrechter als een schoolvoorbeeld van zuiverheid en perfectionisme geduid werd.

Geweldig, wat een dag. Deze laatste wedstrijd geeft ons weer de moed en de kracht, die we soms zo bitter hard nodig hebben om door te gaan, jaar in, jaar uit, totdat we vergrijsd of helemaal kaal zijn en er geen charmante scheidsrechters gevonden kunnen worden, die bij zulke oude knarren nog willen fluiten.

NB. Dat ik nou Albert en Cees nog niet genoemd werd, die zo frequent aan de bal waren dat je zou zeggen, waar de bal was waren Albert en Cees. De laatste weliswaar ietwat schimmig, want U weet grote gebeurtenissen werpen hun schaduw vooruit en Cees gaat 5 kg afvallen. Die Cees.

Pupillen-probeersels:

Ik vind het hokey erg leuk. En Hans Kerskes traint ons goed en ook erg leuk. Als ik groot ben dan ga ik ook op hokey. Dan wil ik graag midvoor worden. Dit is papa ook. Balspelen vind ik het leukst. Ik zit ook op tennissen maar hokey vind ik leuker.

Hockeyje.

Ik ben klein en als ik groot ben dan kan ik heel goed hockeyje en dan maak ik heel veel doelpunten. Maar zaterdag hebben wij met 7 - 3 verloren. Volgende zaterdag hop ik dat we willen winnen.

Civicum 1 - Civicum 5 Een beker en een handvol knikkers.....

Ieder voor zich had zich in stilte, in alle eenzaamheid maar wel terdege voorbereid op deze match, die we zonder meer kunnen classificeren als de match van de eeuw. Ik herhaal: in stilte en in alle eenzaamheid. Zo zagen wij Albert zaterdag het onkruid weghalen tussen zijn fris opkomende crocusjes; hij probeerde te doen of er niets aan de hand was; zijn schoffel echter trilde als nooit tevoren...

Van Jaques weten wij, dat hij de nacht van zaterdag op zondag in zijn trainingspak heeft doorgebracht.

En wat te denken van Dick, de snelle spits, die tot twee maal toe zijn zoons - onder het mom van Spartaanse opvoedingstechnieken - uit bed trommelde om achter in de tuin wat extra balletjes te slaan en een laatste hand te leggen aan zijn flick-stroke-wip-scoop-push.

Martien zagen wij ook schielijk oversteken, zijn stick achter zijn rug verbergend. En dat alles, terwijl Bertus voor de vijfde keer zijn hockeyschoenen in de was zette en voor de tweede maal van nieuwe veters voorzag.

In den Oeiep lieten Henri en Cees hun respectievelijke honden uit en praatten onderwijlover het weer, de politiek of andere nog meer onvoorspelbare en vage zaken. Geen woord over hockey....

Geen woorden, maar daden, ook in het Hazeleger. De politie van Cuijk had gedurende diverse nachten, voorafgaand aan zondag 28 maart, klachten binnengekregen betreffende "burengerucht", welke omschreven werden als "het regelmatig tikken van een rond, hard voorwerp op de muur, al of niet gevolgd door zachte kreetjes als "goedzo Hans, jammer nou" of "zet hem op".

Niet ver van daar, in de Houtsnipwal, verscheurde een zekere figuur voor de achtste maal een foutief ingevuld wedstrijdformulier; en dat voor een vriendschappelijk te spelen thuiswedstrijd.....

Maar ook onder de gelederen van de tegenpartij werd met moeite de spanning onderdrukt.

We weten van Gert-Jan, dat hij tijdig zijn maatregelen heeft genomen. Zo tijdig, dat slechts de echte insiders verband zullen leggen tussen zijn toch wel serieuze knieval en zijn afwezigheid zondag j.l.

Iets meer doorsichtig gingen Jan en Cees te werk, die in hun keuze tussen sterven of doodgaan op het allerlaatste moment een jarige tante in het vizier kregen. Een narrow escape, maar het telt nog nê.

De andere goedmoedige, goedwillende heren ontkwamen niet aan de slag. In het Fazantenveld werd ijlings nog besloten om Hans toch maar niet met Hans te verwisselen en de buitenspelval

slechts dan toe te passen, als er gefloten werd voor buitenspel. Een goed voorstel, dat direct overgenomen werd door de delegatie uit Nijmegen, die bovendien nog het idee opperde om met een teruggetrokken spits te opereren.

Repeterend, delibererend, en hier en daar al transpirerend, betraden 23 spelers het veld. U leest het goed: 23 spelers. De eerste list die vriend en vijand overrompelde, bestond hierin, dat de veteranen hun reservespeler vanaf het beginsignaal actief inzetten in de strijd, om zodoende acuut weer op volle sterkte te kunnen doorspelen, wanneer het geval van een blessure zich zou voordoen.

Daar klonk het beginsignaal..... Wat geschiedde? Het spel golfde heen en weer zoals dat bij een wedstrijd op hoog niveau betaamt. Dieptepasses werden snel afgewisseld met breedtepasses, zoals de kenners van dergelijke toppers dat gewend zijn. Applaus klonk en stierf weg; meestal stierf het weg.... Doelpunten en spelers vielen over en weer.

Zo werd tweemaal 35minuten gevuld met als eindstand 5 - 1 voor de jeugd van Civicum.

Vragen wij ons af of dit een overwinning is, dan moeten wij als objectief insider zeggen, wij betwijfelen het ten zeerste, ja zeker. Een dit nog afgezien van vage afspraken over 9 of 10 tellen vooraf.

Wel een match om te herhalen, zodra in de tweede of derde jeugd de knikkers weer opzij geschoven worden voor dat nobele balspel: hockey.

Verwarring van een toeschouwer.

In de tweede helft hadden de teams van helft gewisseld, hetgeen - vind ik - altijd even verwarrend werkt.

Het schijnt echter een vastgeroest gebruik te zijn, dat niet uit te roeien is.

Desalniettemin, ik blijf alle moeite doen om aan die onzin een eind te maken.

Als je het hockeyspel dichterbij het publiek wil brengen, moet je er een rotzooi van maken, vind ik.

Uit de LUSTRUM-Uitgave, M.H.C.Civicum 10 jaar:

Officiële opening clubhuis.

Met gerechtvaardigde trots kon zaterdag de voorzitter van C.M.H.C. Civicum zijn gewaardeerde gasten begroeten in het nieuwe clubhuis op het sportcomplex.

Bijzonder trots, omdat voor een groot gedeelte dit werk tot stand gekomen was door eigen werk. Het nieuwe clubhuis kan rond 80 bezoekers een sfeervol plaatsje geven.

Aan de vice-voorzitter, de heer L. van Tartwijk, was de eer de heer S. Homburg als beschermheer van de vereniging te introduceren. De heer S. Homburg dankte voor het vertrouwen, dat in hem werd gesteld door de aanbidding van het beschermheerschap. Hij constateerde echter met grote vreugde, dat alles bij Civicum blijkbaar van een leien dakje liep, zodat ze wellicht niet veel bescherming nodig hadden.

Namens de veteranen-afdeling huldigde de heer H.v.d.Velden mevr. Homburg, die het sekretariaat vervult en niet te vergeten een aantal neven-funkties.

Als bijdrage in de aankleding van het clubhuis werd een bandrecorder aangeboden.

Voor deze attentie dankte de voorzitter de veteranen hartelijk.

Verhaaltje voor de kleuters van Civicum.

Misschien weten jullie het nog niet, maar in elk bos wonen kabouters. Soms veel, soms weinig. Maar altijd kabouters. Zo óók in het bos van Kneppelhout. Kneppelhout ligt héél ver weg. Ik denk wel honderd dagen lopen. Als het niet meer is. Vlakbij het dorpje Kneppelhout ligt een heel mooi bos. Weet je wel, waar de bomen een eindje uit elkaar staan. Dan kun je er goed in wandelen. En, dan kan de zon er nog een beetje bij. Want in Zonneland schijnt natuurlijk altijd de zon. Behalve 's nachts. Dan schijnt de maan, en dat is ook leuk.

Dat bos heette het Bos van Kneppelhout. De mensen in Kneppelhout konden geen andere naam bedenken, want ze hadden niet zoveel fantasie. Het waren een beetje van die droge mensen. Die wel hard werkten hoor, maar verder niet. Spelen en plezier maken deden ze bijna nooit. Zo waren ze niet. Ze waren ernstig. En droog. Anders zouden ze het bos ook wel een leuke naam gegeven hebben. Bijvoorbeeld: Het "Wip Wap Bos", of "Het KnikkerBos", of het "Zakdoekje-leggenBos". Want je kon alle spelletjes doen in het bos.

En in dit bos woonden héél veel kabouters. Verder nog een stuk of acht Elfen, drie Feeën en één Aardmannetje. Aardmannetjes zijn een beetje gemeen. Die wonen onder de grond en komen af en toe ineens naar boven. En dan slaan ze jou of pakken iets af.

Maar omdat er naar eentje woonde was het niet zo erg. Zo was het tenminste nog een beetje spannend in het Bos van Kneppelhout.

Kabouters lachen bijna altijd en hebben altijd plezier. Dus het valt direct op als er eentje ontevreden is.

En Pimpelneus was ontevreden. Die liep al dagen te mopperen en te mompelen. En als de andere kabouters vroegen wat er was dan zei hij niets. Want Pimpelneus dacht veel over alle dingen na, maar hij zei bijna nooit iets. Dat was jammer.

Tenslotte hoorde ook Godfried dat Pimpelneus mopperde. En Godfried is de baas van alle kabouters. Hij heeft een hele lange baard en is heel wijs. Daarom is hij ook de Baas geworden. Eerst was Lolbroek de baas, maar die maakte er een potje van. Het was in het begin wel leuk, maar op den duur liep alles verkeerd. De bomen werden niet meer gepoetst,

de blaadjes niet meer geharkt en het water werd vies. Toen hebben de kabouters Godfried als Baas gekozen.

En Godfried zei tegen zijn kabouterknecht: Laat Pimpelneus maar eens bij mij komen. En Pimpelneus kwam. "Wat is er, beste Pimpelneus? Waarom mopper je zo?" Eerst mompelde Pimpelneus nog wat en wilde weer weglopen. Maar toen Godfried zei: "Kom, Pimpelneus, ik wil dat je het vertelt, want ik ben hier de Baas", toen zei Pimpelneus heel zachtjes: "De mensen in Kneppelhout worden steeds droger. Ze komen nooit meer in het Bos. Het gaat achteruit met de mensen en met de wereld in het algemeen.

"Hoezo?" vroeg Godfried en hij krabde peinzend in zijn baard, want hij voelde wel dat het h  el belangrijk was.

"Nou", zei Pimpelneus, "de mensen spelen niet meer, ze lachen niet meer   n ze komen niet meer in het bos."

"Je hebt gelijk, beste Pimpelneus, het gaat niet goed met de mensen".

Toen sprong Godfried drie keer in de lucht en riep zijn bediende.

"Roep alle kabouters bij elkaar op de Open Plek in het Bos. We gaan vergaderen".

Kabouters zijn erg nieuwsgierig en vergaderen deden ze niet zo vaak. Ze renden dus naar de Open Plek en zochten een plaatsje om te zitten. Iedereen was muisstil toen Godfried en Pimpelneus in het midden gingen staan. "Stilte", riep de kabouterknecht. Maar dat was natuurlijk onzin, want iedereen was al stil.

"Lieve kabouters van mij", zei Godfried en hij keek eens rond.

"Lieve Feeën en Elfen". Want hij zag plotseling, dat die er ook waren. "Vrienden", ging hij verder, "wij moeten U iets ergs vertellen: de mensen zijn ziek. Ze spelen niet meer, komen niet meer in het bos; dus zijn ze ziek. En wij, kabouters, feeën en elfen, wij moeten ze beter maken".

Alle kabouters klaptten in hun handen en riepen: "Ja, ja, wij gaan ze beter maken", en "leve de mensen, hiep, hiep, hoera!!"

"Maar", ging Godfried verder, "dan kunnen wij niet meer de hele dag in het bos blijven. Dan moeten wij naar de mensen toegaan."

"Ja, dat doen we, hoeraaa!!" riepen de kabouters, en de meeste maakten een klein sprongetje in de lucht van blijdschap.

Maar Pimpelneus, die veel nadacht en weinig vertelde, klapte niet.

"Wat is er" vroeg Godfried "is het geen goed plan?" "Jazeker, het is wel een fijn idee, maar hoe maken wij ze beter?"

Ja, daar had Godfried nog niet aan gedacht. Dat was nou ook wat.

"Heeft iemand van jullie een idee?" vroeg Godfried aan alle kabouters.

En toen sprong de Idee-kabouter naar voren. Meestal heeft hij slechte ideeën, en luistert niemand naar hem, maar nu had hij een goed idee.

"Weet je wat" zei hij, "we verkleden ons als mensen en dan gaan wij allerlei spelletjes doen. En dan vragen wij of ze meedoen. En misschien doen ze ons wel na. En misschien gaan ze het weer leuk vinden".

Iedereen sprong op en begon te zingen en te dansen. Op het goede idee natuurlijk.

En zo gebeurde het ook.

En als je nu iemand ziet spelen, op straat of in de tuin, dan kan het wel eens zijn, dat het eigenlijk een kabouter is.

Wees dan een beetje lief voor hem en speel met hem mee. Anders word je misschien net zo droog als de mensen in Kneppelhout.

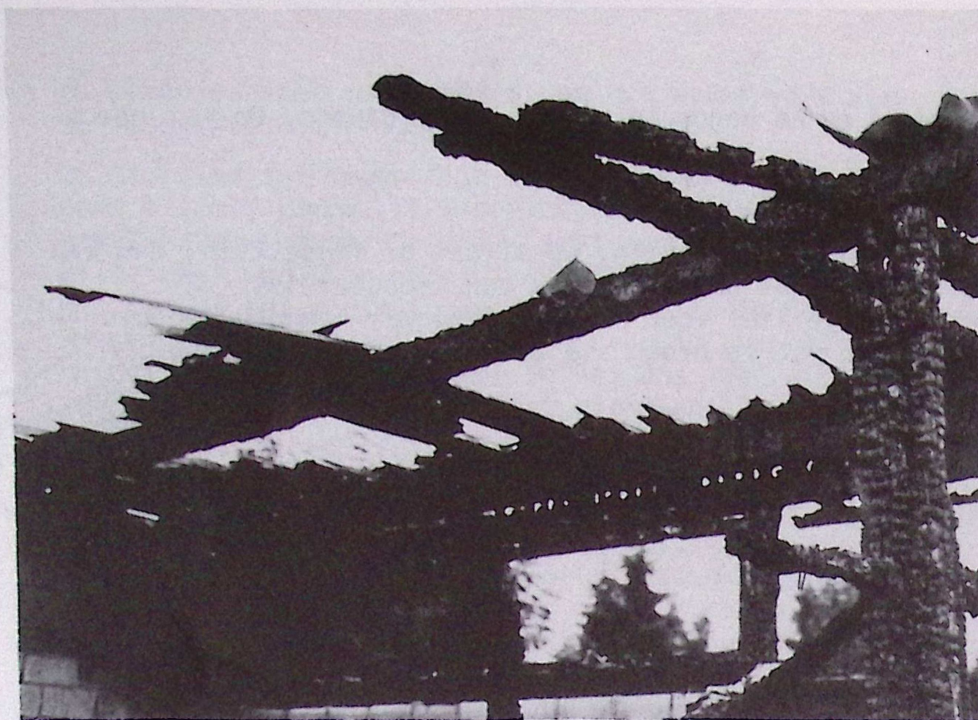

CIVICUM - LIED.

Hup, hup, hup, de hockeyclub,
Rood en groen wordt kampioen,
Civicum, hand in hand,
Hockey met een hockey-stokkie
ga maar aan de kant.

Want Civicum komt aan de top
reken daar gerust maar op
Met z'n allen zijn wij één
Civicum, Civicum,
We zetten er nog een.

Want Civicum kent één parool
Met z'n allen naar de goal
Met z'n allen zijn wij één
Civicum, Civicum,
We pakken er nog een.

In alle ellende: tóch een fascinerend plaatje.

Wat een moed om op deze plaats een nieuw clubhuis te bouwen

Zelfs de jongsten, tong uit de mond, weren zich krachtig.

Vanuit het nieuwe clubhuis heb je een prachtig gezicht op de wedstrijd.

- Bij de Rijn soms? Of aan de Gedempte Oude Gracht?
Die keien aan het huis, hebt U die gezien? Die prachtige maaskeien? Wat zegt U? Een grootse naam? Dat is toch wel te zwak uitgedrukt.
Neen, zegt de commissie, niks voor ons. Wat doet zij? Zij keilt hem weg; weg Maaskei, weg trouvaille.
- Grassprietzicht.
Een doordenker van de eerste orde. Niet zomaar een naam voor een voetbalclub of een botaniseerkransje, neen, duidelijk uitgekristalliseerd voor de gedistingeerde sport, waar wij allen zoveel mee op hebben.
Een hockeyer kijkt rond, maar hij kijkt niet naar de Maas of naar de dijk, neen, hij is een "observer". Hij neemt de details van de omgeving scherp in zich op, hij onderscheidt zich van andere sportbeoefenaars door de fijne nuances in zijn omgeving op te merken en te waarderen.
Een naam als Grassprietzicht zou de enige naam zijn in de hele lijst, die mij aanspreekt, maar ja, wie ben ik. De commissie weet er wel raad mee. De prullemand! Bah!

Ik kan zo nog wel uren doorgaan.

- Lest Best, verworpen. De prachtige woordspeling, die je doet denken aan bier en drinken en de laatste uurtjes van het après-hockey, en daarmee listig verweven de gedachte, dat dit het uiteindelijke clubgebouw is....., dit alles doet de commissie niets. Ze spugen het uit, de barbaren.
- Lang geduurd, toch gekomen.
Treffender kan het toch niet. Wat heeft de commissie toch tegen een goeie, oerdegelijke, duidelijke naam, die precies weergeeft hoe we er allemaal over denken? Dit is toch de naam, die wij allemaal hadden kunnen bedenken, maar die niemand, één uitgezonderd, daadwerkelijk op tafel bracht? Daar kunnen die andere bedenksels toch niet aan tippen? Waarom gaat hij er uit? Is zo'n commissie wel competent, vraag je je af.

- Het Geheime Wapen van Civicum.

Als je met zo'n naam op de proppen komt, dan haal je de schouders op over de onbenulligheid van een naamcommissie die hier langs gaat. Wél eten in het Wapen van Grave, misschien met Pasen kip schransen in het Wapen van Amsterdam, maar iets ontwapenends als deze naam niet doorzien, dat is werkelijk beneden alle peil.

Ach, lieve mensen, ik stop ermee. Wat heeft het voor 'n zin te vertellen, dat namen als Flintstone-house, de Phoenix en het Hockey-stekkie zijn blijven liggen? Dat de commissie haar neus optrekt voor de take-inn en zelfs de inn-take niet waardig bevond voor een prijs? 't Kampioentje, de Civikubus, allemaal prachtnamen, gedoemd in de vergetelheid te raken.

Ik ben blij, dat ik dat misschien een beetje voorkomen heb. Misschien zijn er andere clubs, met een gewone, wat meer uitgebalanceerde commissie, die er hun voordeel mee willen doen. 't Zal ze veel denkwerk besparen en wij zijn blij mee te kunnen bouwen aan een gedenkteken of een gebouw, dat misschien heel ver hier vandaan, onbewust van de herkomst, één van de voortreffelijke namen zal dragen, die ik U met zoveel liefde, maar ook met een ontzaglijk leed heb mogen schilderen.

De naam van het nieuwe clubhuis. 'de SCHELUW'

Toen Wim Kol, de architect, die vooral uitmunt door een originele visie en een volkomen eigen kijk op vormgeving de opdracht van het bestuur van Civicum aanvaardde om een nieuw clubhuis te ontwerpen, zal wel niemand gedacht hebben dat er zo iets wonderlijks en speels uit zijn handen tevoorschijn zou komen, als wij nu met z'n allen mogen aanschouwen.

Enkelen van ons knipperen nog wat met de ogen, dat komt niet omdat er een kontaktlens scheef zit, nee, het dak is écht scheef.

Hede schreef niet voor niets in één van de laatste clubbladen onder de rubriek "wist U niet, dat...", dat er iemand in alle ernst beweerd had, dat "je wel kon zien dat er een stelletje amateurs aan de slag waren geweest; het dak was helemáà scheef gelegd" !

In de Grote Van Dale staat onder 'scheluw': scheef, scheel (timm.), verwrongen. Verder staat er in de Van Dale: uit het platte vlak gebogen, scheluwhout: door ongelijke krimpung gedraaide, scheve planken'.

't Zal U duidelijk zijn: de opvatting dat wat krom is, rechtgepraat moet worden, wordt hier in optima forma tot realiteit gebracht.

Op zich kan dat een zeer positief gebeuren zijn. Zoals een dissonant in de muziek tot de hoogste vorm van muzikaliteit kan worden, zo kan in de visie van een kunstenaar dat, wat gedraaid, gegolfd, verwrongen is, passen in een totaal van een uitgebalanceerd ontwerp.

Het hele gebouw is in strakke lijnen opgetrokken, één muur is van stoere maaskeien, het ruime interieur sober, maar sfeervol en efficient ingericht; het is allemaal goed doordacht en aangenaam om te zien, maar het is ontegenzeggelijk het dak, dat het gebouw zijn specifieke vorm geeft, en door dit contrast wordt het geheel een spanning gegeven, waardoor het nooit saai of oppervlakkig is om te aanschouwen.

Edwin Westhoff, een van de stuwende krachten van de bouwcommissie kwam op het lumineuze idee dit gebouw 'de Scheluw' te noemen.

In een geheime zitting van de Pepcommissie, waarbij de namen (zonder dat men de geestelijke vaders en moeders kende) werden gewikt en gewogen, kwam deze naam als nummer 1 uit de bus. 'de Scheluw' zal dus voortaan op de gevel van ons clubhuis prijken. Hulde Edwin, gefeliciteerd Civicum.

Dat dit huis een lang en gelukkig leven beschoren moge zijn.

Ladies.

In 1972 kwam het idee van vrouwen van hockeyers om ook eens een balletje te slaan. Al gauw was er een groep van + 15 die donderdagmorgen wilden trainen. Dit gebeurde vaak onder leiding van Piet Horsten en Wim Cranen. Er vielen al snel wat vrouwen af, omdat zij geen competitie wilden spelen, in tegenstelling tot de overgrote meerderheid, die dat wél wilde.

In 1973 waren we nog niet in staat om met de huisvrouwen-competitie mee te doen, maar in 1974 begon het 'echte' werk. Op elke donderdagmiddag werd er gespeeld, o.a. tegen Uden, Oss, Den Bosch, Boxmeer. Deze wedstrijden waren en zijn nog steeds erg gezellig; als het te hard regent wordt er een regeling getroffen, dat we gewoon een wedstrijd van 2 x 20 minuten spelen.

Bij de huisvrouwen-competitie moet iedereen ouder zijn dan 30 jaar. Ons oudste ladies-lid is 60 jaar!

Soms is het moeilijk geweest om 11 vrouwen het veld in te krijgen o.a. doordat er iemand in verwachting is, of doordat er kinderen ziek zijn, of doordat er iemand met vakantie is.

In competitieverband spelen wij zō, dat we altijd in het midden staan.

De wedstrijd in onze hockey-carrière was de wedstrijd tegen het huidige Heren V, die toen het onderspit moesten delven en met 3 - 0 verloren.

Twee maal per jaar spelen wij een huisvrouwen-tournooi. Een daarvan is het Brabant-tournooi en het andere is het landelijke tournooi, waarvan je niet weet of je in Groningen of Maastricht terecht komt. Met dit laatste hebben we niet zo'n geluk gehad. Het vorig jaar zou het in Hengelo zijn, maar dat werd afgelast vanwege de slechte velden. Het jaar daarvoor waren we in Leiden uitgenodigd. We gingen al 's morgens vroeg om half zeven op weg. Maar hoe dichterbij Leiden kwamen, hoe meer sneeuw dat er lag. Toen hebben ze er een sneeuwballenwedstrijd van gemaakt. Dit jaar was het stralend weer; dus een geslaagd tournooi in Hengelo. Wij eindigden als eerste van de verliezers-poule.

Een foto van
het soep-tournooi.
Een fraaie opname van
de hand van de
heer C. Kerskes.

Als een mini-team kampioen is geworden willen
Karljnn en Doremiek dat wel weten ook.

Mede dank zij een goede opvang, voldoende trainingsfaciliteiten en goede coaching, heeft deze categorie de afgelopen drie jaren zowel kwantitatief als kwalitatief duidelijk vooruitgang geboekt.

Volgens de filosofie van de punt op de "i" van plezier telt zwaarder dan de puntjes op het scorebord, proberen we te werk te gaan. De praktijk is boeiend en doet ongetwijfeld een beroep op je eigen creativiteit.

Dat mini-hockey zich progressief ontwikkelt in onze Civicum-gelederen hoeft geen betoog, als we nagaan dat we gestart zijn met 12 meisjes en jongens, en thans beschikken over 7 teams, d.w.z. + 50 meisjes en jongens in de leeftijdsgroep van 8 - 10 jaar.

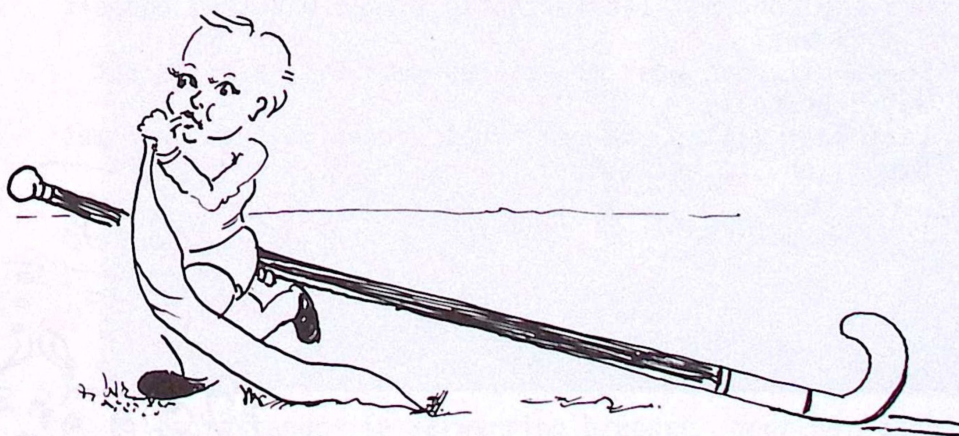
Om de continuïteit te waarborgen wordt deze afdeling door veel enthousiaste ouders en oudere jeugd gesteund.

Werkend met mini's gaan we uit van de volgende aspecten:

- spelend omgaan, de techniek bijbrengen,
- het leren plezier krijgen en houden in sportieve activiteiten
- een vroege aanzet te geven tot de ontwikkeling van hockey-talent
- bewegen in de ruimte b.v. door spelletjes en wedstrijden
- spelvormen bijbrengen
- taktisch inzicht geven
- 't voorbereiden op wedstrijdjes, en de laatste stap " het grote veld".

Bedenk, dat van al deze aspecten afhangt of ons jeugdlid, mini, uitgroeit tot een dankbaar en "bruikbaar" senior-lid van de vereniging Civium.

Het beleid op middenlange termijn zal gericht worden op de voor de gehele vereniging geldende doelstelling van het creëren van mogelijkheden voor meer prestatie-gericht hockey, naast hockey als spel en sociaal gebeuren, waarbij te allen tijde beide elementen van belang zijn.

Visie 80.

De redactie van dit feestnummer legde aan enkele teams 'n vraag voor met de bedoeling deze vanuit hun eigen gedachten en ideeën kort en duidelijk te beantwoorden.

Vraag 1. Wat is het geheime wapen van Uw team (Heren 4)

Het bijzondere van ons geheime wapen is uiteraard dat het strikt geheim is. Maar als U het niet voortzegt, willen wij wel een tipje van de sluier oplichten. Veel kunnen wij echter niet zeggen, want U begrijpt wel, dat wij na de successen van dit seizoen volgend jaar hoge ogen willen gooien. Onze hockey-kwaliteiten zijn beperkt. Dat is bekend. Daar hoeven wij geen doekjes om te winden. Een dāt nu betekent weer, dat wij wat ons geheime wapen betreft niet meer kunnen loslaten dan 5 2 5 1. Dat is alles.

Vraag 2. Hoe gaat Uw team met een sterke tegenstander om (Heren 3)

Met een sterke tegenstander hebben wij niet de minste moeite. Hoe sterker hoe liever. Het zijn vooral de zwakken, die sterk zijn. Een sterk team heeft zich namelijk voorbereid op een wedstrijd. Dat heeft getraind. En een uitgekiende taktiek. En dat is natuurlijk de zwakke plek. Want wat gebruiken wij: Verwarring. Meer niet. Verwarring. Wij beginnen met 8 man te spelen. De tegenstanders lopen hopeloos te zoeken naar hun mannetje. Mandekking heet dat, geloof ik. Er wordt geschoven en gewisseld. Pratend en vloekend gaan zij ten onder aan hun kwaliteiten. Het systeem klopt niet meer. Als zij na 35 minuten een redelijk antwoord hebben gevonden is het meestal 1 - 0 voor ons. Na de rust: weer verwarring. Dan spelen wij plotseling met 10 man. En weer klopt het systeem niet. Kortom: een gewonnen wedstrijd.

Vraag 3. Wat is de taktiek van Uw team (Heren 1)

Taktiek? Hoe bedoelt U? Ik begrijp Uw vraag niet goed. De taktiek, het spelconcept van Uw elftal?
Het spelconcept? Iedere zondag 2 x 35 minuten, bedoelt U dat? Nee?
Eerst uit, dan weer thuis, dan weer uit, enz. Is dat wat U bedoelt?
Laat maar zitten, meneer. Veel succes volgend jaar met Uw.....eh.....hockeyspel.

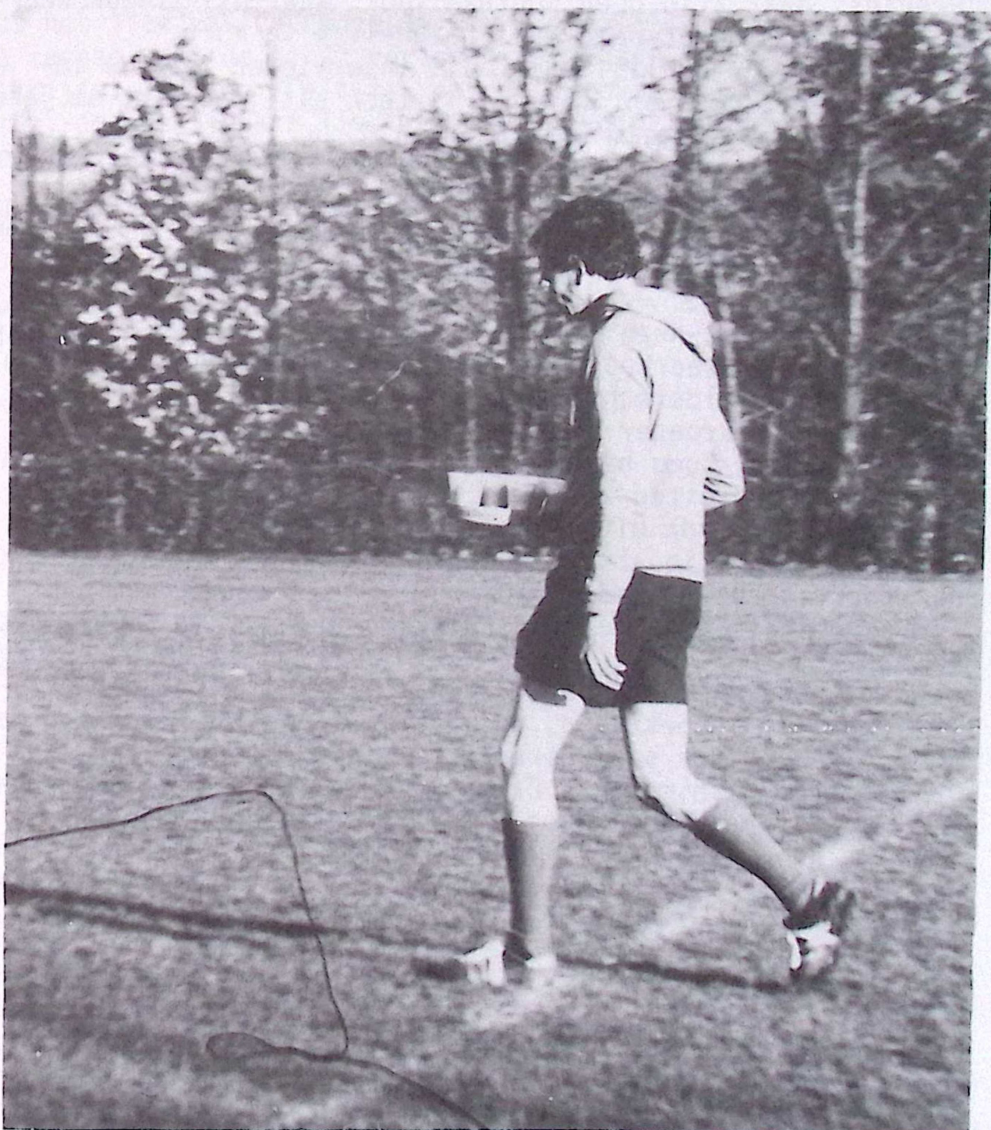

Vraag 4. Wat zijn de zwakke kanten van Uw team

Oh, ons team heeft alleen maar zwakke kanten. De enige goeie kant van ons team is dat we, ook al verliezen we met 10 - 0, altijd evenveel lol hebben, en al gaat dat soms ten koste van de wedstrijd, nooit met een rot gevoel het veld verlaten. We hebben (bijna) altijd verloren, maar psychisch nooit. (Rara, welk team wordt hier bedoeld?)

Vraag 5. Wat zou er volgens U moeten worden veranderd aan de spelregels (Meisjes D2)

Ik zou graag willen dat er deze regel bijkwam: als er geboelied wordt (degene die wint), een uitslag mag nemen op de middellijn.
En dat voor het shoot-maken niet zoveel gefloten werd, alleen maar als het niet zo erg is.
Buitenspel is ook niet geliefd.

De tegenstander in verwarring brengen door het aanbieden van slappe thee.....

6. Wat vindt U van het veteranenteam (Veteranen A)

Wij zijn zeer verheugd ook een bijdrage te mogen leveren aan deze feest-editie. U stelt ons echter wel een moeilijke vraag. Laat ik het 'ns zō proberen: bent U ook niet van mening dat de achterhoede één brok waterdichte routine is?

"Ja, daar heeft U wel gelijk in".

"En hoe is Uw indruk van het middenveld? Ik wil U niet beïnvloeden maar is dat niet het meest duidelijke middenveld, dat de club kent?"

"Ja, eh, het blijft in ieder geval wel goed in het midden".

"En dan die voorhoede. Het zal U beslist niet ontgaan zijn hoe verrassend de vleugelspelers de bal steeds weer weten voor te brengen?"

"Nou, dat hebben we gezien".

"En hoe zou U de kwaliteiten van de spits willen aangeven?"

"Ja, eh, dat is moeilijk.... eh.."

"Precies, daar zijn geen woorden voor. Waar hij steeds weer raak schiet, schiet onze taal natuurlijk te kort."

"Overigens ben ik blij, dat U als interviewer zelf Uw indrukken heeft gegeven, want 't is toch altijd genant om jezelf zo lovend over je team uit te laten."

7. Wat vindt U van de arbiters. (Heren ?)

Een vraag vooraf, meneer de interviewer: komt dit nummer ook op het Bonds bureau, op het gemeentehuis, bij andere clubs, enz?"

"Jazeker, vooral dēze editie wordt op grote schaal verspreid".

"Juist ja, dan weerhoudt mij niets om de waarheid te zeggen.

Ik vind de scheidsrechters geweldig goed de laatste jaren.

Aarzelden zij vroeger wel eens bij bepaalde overtredingen, of moesten zij soms heimelijk hun bekende boekje raadplegen, tegenwoordig fluiten zij direct en resoluut. En hard.

Elke twijfel wordt uitgesloten, elk misverstand voorkomen.

De Fluit is heilig. En zo hoort het ook. Er is veel kritiek op scheidsrechters, maar vindt U ook niet dat ze met hun kleurenfolders de sfeer van de wedstrijd voortreffelijk weten te accentueren. Ja, er wordt veel gevraagd van de hedendaagse arbiter. Hij moet all-round zijn. Zeg nu zelf, er wordt zo veel gepraat in het veld, dat het soms meer op gespreksgroep lijkt, waarbij de scheidsrechter de gespreksleider is. Het is een hondebanaan, meneer. Er is geen fluit meer aan. We mogen nog in onze handjes knijpen, dat ze nog bestaan. Zo denk ik erover".

Enkele impressies van het feest ter gelegenheid van het
tweede lustrum.

Ter gelegenheid van het tien-jarig bestaan van de M.H.C. Civicum werd een groots feest georganiseerd in het home van de "Black and White Generation" in de voormalige leerfabriek van de Royal Regouin.

Ieder senioren-elftal presenteerde zich, zong een lied, hield een voordracht, vertoonde een film, stelde zich voor of aan, kortom het was een bonte avond in een wirwar van muziek, lawaai, drank, dans en kout, die velen zich erg lang zullen heugen, zoals de heer J. Regouin nog vaak zo treffend opmerkte.

De veteranen en de veterinnen, toen nog iets minder oud dan nu, nog iets strijdvaardiger en helderder van hoofd en volume brachten beide een lied.

De dames zongen onder de voortreffelijke leiding van Maaïke Burghouts het lied van de Ladies.

De dames zeggen, dat de tekst verloren is gegaan. Ik wil dat niet in twijfel trekken. Feit is, dat het, zover ik mij kan herinneren, een strijdbaar lied was, vol revolutionaire kreten, vlammend van geestdrift en dadendrang.

Gelukkig is het refrein bewaard gebleven. Wij laten het hier in extenso volgen. De melodie moet U er bij denken en is uit de musical "De engel van Amsterdam", en ik zou er een fles Chambolle Musigny 1969 voor over hebben om diezelfde dames in hun schitterende kostuums weer ens te zien en te horen, als zij uit volle borst losbarsten met:

- Vrouwen, vrouwen, vrouwen,
voorwaarts in de strijd
weg met de pannen
nu komt onze tijd
we moeten ons slechte image eens kwijt
geef ons maar een sticky
al ben ik een meid
Nu zullen ze naar onze pijpen dansen
we grijpen naar de bal
en pakken alle kansen
we zullen laten zien
veteranen tellen voor één
en de Ladies wel voor tien. -

Hier dus onze strijdlustige veterinnen.....

De veteranen, keurig uitgedost in jaquet met paraplu, hetwelk een grandioze aanblik bood - moet je je eens voorstellen, 11 van die ouwe heren met plu-sticks - bezongen zichzelf.

Het zijn altijd nogal bescheiden figuren geweest en uit de inhoud van de liederen blijkt duidelijk, dan hun presentatie die avond iets weergeeft van hun eenvoud des harten en van een prima dosis zelfkritiek, die je tegenwoordig zelden meer ziet.

Hulde aan de heren.

Wij zullen enkelen van deze, zo gloedvol en harmonieus gezongen coupletten laten volgen. U zult ongetwijfeld wéér tranen in de ogen krijgen.

De melodie was uit: "wij zijn met Catootje naar de botermarkt geweest".

' De oudjes van de hockeyclub hebben Civicum gemaakt
 "een Ruïne, een ruïne, mompelt U ontgaan
 maar de kinderen uit dit elftal kunnen U verslaan'

Refrein: ' als we spelen is het fijn
 heerlijk in de wei te zijn
 en het is goed voor de lijn'

' In het doel van het hockeyspel staat schoonheid centraal
 en dat doel heb ik bereikt
 de charmantste, elegantste, is wel keeper Hans
 niemand vist als hij, zo sexy, jongens wat een sjans'

Refrein.

' Aan Schijndel stérk geparenteerd
 ons erelid, grand cru,
 is al opa, Good old Bertus, zijn stick is zeer befaamd
 heeft zich in die veertig jaren in 't voetenwerk bekwaamd'

Dit waren Hans en Bertus ten voeten uit, vindt U niet?
Wat vindt U van Frans? die steeds dat onmogelijke gebaar
maakt, waar iedere scheidsrechter doodziek van wordt, maar
waar de man toch iedere keer weer intrapt?

' Met Frans in het centrum weet de scheidsrechter geen raad
 Frans gebáart heel fijntjes zijn gelijk
 Hem passeren moet je leren, want hij speelt het klaar
 Afhouden te suggereren, hét klassiek gebaar'

Jan Buitendijk hockeyt niet meer. Hij is bondsscheidsrechter.
In de periode van actief hockeyen heeft hij een enorme ervaring
opgedaan. Hij doorziet de fijne trucjes van de meest geraffi-
neerde spelers en hij laat zich geen knollen voor citroenen
verkopen.

Wat een ervaring voor zo'n man. En wat is hij nu mild in zijn
beoordeling, mild, wijs en tolerant.

' Linksbuiten is heel ver van de scheidsrechters vandaan
 dat bespaart hem menig kaart
 Jantje-handje, Jantje-handje maakt nogal een stront
 hield hij maar zijn tweede handje stevig voor zijn mond'

Ook Henry is gestopt met hockeyen. Als U het volgende couplet
leest weet U waarom het mis móest gaan.

Tegen dit soort hockey is geen bot bestand. Maar misschien
is er in het land nog een timmerman, die deze sleutel.....

'In de voorhoede, als geheime spits
 heeft Henri maar één taak
 Schuivend, glijdend, vallend scoren, wát een goaltjesdief
 van zijn stelen is doelpunt-stelen hem 't meeste lief'

Je hebt waarzeggers, magiërs, science-fiction-schrijvers en andere wereldvreemde snuiters.

Hoe anders is Jan Steffers. Hij, realist in hart en nieren, staat met beide benen op de grond.

Vandaar ook dat aan hem juist gevraagd is om een stukje te schrijven over Civicum.

Als een bezetene is hij toen in de archieven gedoken en vond daar het navolgende stukje:

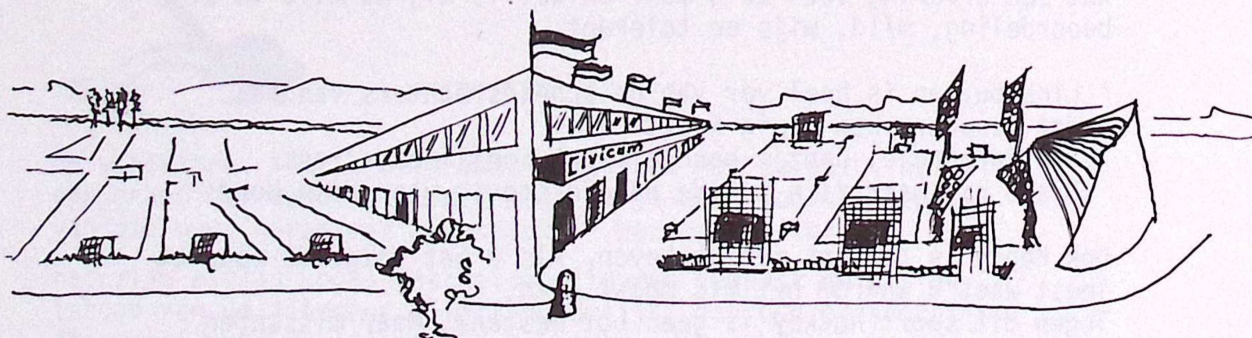
Uittreksel uit de notulen van de CMHC CIVICUM op 28 juni 1995.

De voorzitter opent de vergadering met het zingen van de Internationale. Hij heet voorts de 500 aanwezigen welkom en stelt teleurgesteld vast dat wederom slechts 20% de jaarvergadering bezocht.

Vervolgens deelt hij mede, dat de tribune-accomodatie per seizoen '96-'97 bij het hoofdveld (het gedempte zwembad) uitgebreid zal gaan worden tot 20.000 plaatsen. Vooral bij de toppers tegen Klein Zwitserland en Kampong zal dit niet voldoende zijn, maar de gemeente was niet bereid meer dan anderhalf miljoen bij te dragen uit het Van der Monde-fonds (genoemd naar de legendarische in 1980 met het Kruis van Verdienste onderscheiden ambtenaar Sportzaken).

Het bestuur heeft nu direkt aan de CRM Minister van de Logt geschreven met het verzoek om genoemd bedrag te verruimen. De huidige minister heeft blijk gegeven een positief beleid ten aanzien van het prof-hockey te voeren.

Voorlopig zal getracht worden om het Horeca-concern Pieter Smits bv als sponsor aan te trekken, aangezien ook de inkomsten uit het UEHA-tournooi vanwege de vroege uitschakeling tegenvielen.

De penningmeester deelt daarna mee, dat vanwege de sterk gestegen kosten de contributie verhoogd dient te worden. Hij stelt voor deze op f 975,-- per senior en f 450,-- voor een juniorlid te stellen.

Dit voorstel stuit nogal wat op verzet van de hoofden van kinderrijke gezinnen. Met name de heer Hans Kerskes met twee senior- en zes juniorleden verwoordt dit verzet. Het mocht echter niet baten; het voorstel wordt aangenomen.

De Barcommissie, bestaande uit de Heren Theo Vervoort, Eric Hendriks, Bert van Lith en Frank Hop, stelt tevreden vast dat, mede door hun eigen bijdrage, de omzet van de bar wederom is gestegen en dat voor velen de gestegen bierprijzen (f 7,50 per glas) geen bezwaar blijken te zijn.

Het verslag van de energie-commissie blijkt vol interesse aanhoord te worden. De voorzitter hiervan, Ralf Westhoff, prijst zijn medeleden, Friso van de Mark en Pieter Stokman, die er mede toe bijgedragen hebben, dat de nieuwe grasstookinstallatie tot tevredenheid is aangelopen. De temperatuurnorm voor het paviljoen en de kledkamers kan hierdoor van 12° op 15° C. gebracht worden.

Men heeft een grasmaaischema opgezet, waardoor de grasvoorziening gewaarborgd is. Er wordt wel door de commissie gepleit voor een alarminstallatie op de velden, aangezien gebleken is, dat JVC-leden 's nachts op onze velden komen maaien.

Tot slot kondigt de voorzitter de bestuursverkiezing aan. Herkiesbaar zijn de voorzitter, de heer Hugo van der Velden, de penningmeester de heer Jan Minten.

Niet herkiesbaar zijn: de secretaresse, Mevr. Georgette Honderdos - van der Schaaf, die wegens heugelijke omstandigheden (4e baby!) haar taak niet verder kan verrichten en mevr. Gertie van Lith, die op het concertpodium moeilijk gemist kan worden. Opvolgsters hiervoor zijn Mevr. Marese Slot en Mevr. Erika de Logt, die met algemene stemmen worden gekozen.

TREFWOORDEN-REGISTER.

Voor hen die minder bekend zijn met het hockeyspel hebben wij enkele moeilijke woorden uit dit nummer op alfabetische volgorde geplaatst, met daarachter de verklaring zoals wij die vonden in "De Eerste Nederlandsche Uitgave voor den Hockeyspeeler"(1919).

Arbiter:	de speler, die het meest te vertellen heeft.
Buitenspelval:	iets wat open en dicht kan gaan. Werkt zelden.
Cross-pass:	Een bal, die over de linker- of rechterzijlijn geslagen wordt.
Duwen:	Het aanstoot geven aan de tegenstander.
Elftal:	Tenminste 7 spelers.
Forehand:	een slag die iedereen kent, maar weinigen kunnen.
Gras:	Verzamelwoord voor sprieten.
Half:	Die speler, die niet goed weet of hij voor of achter speelt.
Ik:	De beste speler van het veld.
Jij:	Die het daar niet mee eens is.
Kaarten:	Kleurenfolder van zwart-wit kijkers.
Lummelen:	Oud spelletje, waarbij één speler het heen en weer krijgt.
Mini's:	De grootste hoop van iedere vereniging.
Nachtschade:	Het onkruid dat nooit vergaat.
Overspel:	Dat wat de Heer Zwartkruis moet en van Mgr. Zwartkruis niet mag.
Pielen:	Balverliefdheid (zie verder bij 0).
Qualiteit:	Dat wat in ieder team wel "ergens" aanwezig is.
Regels:	Richtlijnen, die op 22 manieren kunnen worden uitgelegd.
Sticks:	Het uitbundig uithalen voor de slag.
Thee:	Zeer hete verfrissing.
Uitsmijter:	Hij of zij, die belast is met 't sluiten van het clubhuis.
Verliezer:	Het team dat de meeste ongeldige doelpunten scoort.

Winnaar: Het andere team.
X-benen: Voorkomend bij doorgezakte spelers.
Yo-Yo: (Ook wel Jo-Jo genoemd) Benaming voor bekende buitenspelers, die niet alleen erg hard maar vooral mooi kunnen lopen.
Zoenoffer: Ceremonie die na bijna iedere wedstrijd plaatsvindt.

Wist U niet, dat.....

- de rubriek "wist U dat", enkele jaren geleden werd vervangen door de huidige rubriek: "wist U niet, dat"
- daar heel wat denkwerk voor nodig is geweest
- er binnenkort voor sommige actieve leden de functie van lijntrekker vakant komt
- vele leden voor het eerst in hun leven in een protestmars meegelopen hebben
- de grootste protestant achteraan liep
- het er in het oude clubgebouw nooit zo heet is toegegaan als op zaterdag 14 juli 1979
- er tijdens de brand veel onvervangbaar materiaal verloren is gegaan
- het erg bijgelovig is om te denken, dat vrijdag de dertiende een ongeluksdag is
- kinderen van leden van de bouwcommissie hun vader de laatste weken begroet hebben met: dag meneer
- wij een tweede bouwcommissie in onze vereniging hebben, die ontzettend veel werk verzet heeft (thuis), n.l. de leden van de technische commissie
- wij voor de komende jaren een trainer-coach en vooral een heleboel sponsors zoeken
- wij heden niet zoveel "wist-U-niet-dat"s wisten als Hede
- wij voor het type- en lay out-werk dit keer leentje-buur gespeeld hebben bij een andere veteraan.
- wij nog wel 100 namen kunnen noemen van verdienstelijke leden, maar dat niet zullen doen
- wij U de namen van twee verdienstelijke niet-leden niet willen onthouden: Karel Leydelmeijer en Friso van Raalte. Hulde!

Stellingname.

In het afgelopen seizoen schreef ene D.B. regelmatig een aantal artikelen in het Civicum-nieuws, in het algemeen verslagen van JA1, die hij koppelde aan een serie stellingen over techniek en de grondbeginselen van het hockey-spel.

De stellingen probeerden duidelijk te maken hoe belangrijk het is enkele grondbeginselen van het uitverdedigen, van een aanval opzetten en nog enkele andere essentiële onderdelen van een hockeywedstrijd goed onder de knie te krijgen, niet alleen om zoveel mogelijk te winnen, maar vooral om het plezier in het hockeyspel op een hoger plan te brengen, en deze vreugde, wat je noemt, echt te verfijnen.

Omdat techniekbespreking naar onze mening niet in een feestelijk boekje als dit thuishoort, is het niet onze bedoeling er nog eens op in te gaan.

Als U wilt kunt U de stellingen van de redactie opgestuurd krijgen, na betaling van een kleine bijdrage. We kunnen ze voor U uitknippen, op karton plakken, bij aangepaste betaling sturen wij ze U op geschept Oud-Hollands papier met goud op snee, desnoods zelfs ingelijst voor diegenen, die ze boven hun bed willen hangen.

Zoals U waarschijnlijk weet zijn de laatste stellingen in een proefschrift veelal van wat ludieke aard; zaken, die niets met het vak te maken hebben, worden er vaak in verwerkt, zelfs is het zo dat het een prachtige gelegenheid biedt om in een paar zinnen je diepste geheimen prijs te geven, of om de grootst mogelijke onzin ongestraft uit te kramen.

Ik denk zelfs, dat je wel ontzettend ver moet gaan in beledigingen en krasse taal, om de strafrechter in het geweer te roepen.

Wij kregen van D.B. nog twee stellingen opgestuurd, die wij U toch niet willen onthouden. Nr. IX is reeds gepubliceerd, maar omdat deze stelling duidelijk al niet meer over tactiek gaat, en bewust een paradox bevat, die bij de "laatste 3" past, drukken wij hem nog even voor U af.

We laten D.B. nu verder aan het woord.

Stelling IX.

Het element "spel" in "hockeyspel" moet ernstig genomen worden.

Ik meende dit te kunnen bewijzen aan de hand van het spel van de veteranen, die eigenlijk altijd plezier hebben, die vrijwel nooit ernstige problemen maken en die het toonbeeld zijn van een felle wedstrijdmentaliteit, gecombineerd met tolerantie, een combinatie vormend van een tomeloze inzet en een vriendelijke bejegening van de tegenstander, de wil om te winnen en de kunst om verlies te incasseren.

De redactie reageerde hierop met "halleluja" en ik was blij deze jubeluitbarsting weer eens te horen, want tegenwoordig hoor je die zelfs met Pasen niet meer, maar dat is een heel ander verhaal.

Stelling X.

Het antwoord op de vraag wat voor veldhockey 't belangrijkste is naast het bezit van goede velden luidt: belangrijker dan goede velden is een goed clubgebouw.

De bindende factor van alles wat zich op en naast de grasmat afspeelt, de wedstrijden, de training, het coachen, de bestuurlijke activiteiten, het divertissement, is zeer duidelijk een clubhuis, en ik durf mijn stelling aan te vullen met de uitspraak, dat een goede hockeyclub altijd een goed clubgebouw bezit, waarbij de grasmat 't dan nog best eens mag laten afweten.

In het geval van Civicum moet mij van het hart, dat het bestuur, kennelijk doordrongen van dezelfde mening, sinds jaren geploeterd heeft om iets op te bouwen, dat een goede hockeyclub waardig is.

Uiteindelijk is 't er dan toch van gekomen, en het biedt naar mijn idee de waarborg, dat het in de club qua prestaties, maar ook qua gezelligheid en sfeer met grote sprongen vooruit zal gaan.

Dit clubhuis belooft veel voor de toekomst. De stalen konstruktie symboliseert de ijzeren wil en het doorzettingsvermogen van het bestuur om de bouw te verwezenlijken; De keien aan de oostzijde symboliseren de leden van de bouwcommissie en al die anderen, die het gefikst hebben; Het scheluwe dak is een symbool van het speelse, het spel-element, dat wij niet alleen in het hockeyspel, maar in alle facetten van het verenigingsleven hoog moeten hebben zitten.

Stelling XI.

Het belang van een hockeyvereniging in een plaats gaat ver uit boven het wekelijkse hockey-gebeuren.

Vrienden van JA1, en alle andere leden en niet-leden, wanneer ik zo langzamerhand mijn stellingen afbouw en na beschouwingen over de tactiek, wat meer algemene waarden heb aangesneden, dan hoop ik, dat het voor jullie ook gesneden koek is, dat er naast het hockeyen en "het draven in de wei" nog heel wat aspecten zijn, die een rol spelen in je leven als lid van een hockeyvereniging.

Jullie weten, hoeveel plezier het me doet als er goed gehockeyed wordt, als er met inzicht en takt gespeeld wordt, als er daarnaast technische meesterstukjes te zien zijn, foefjes in het spel,

snelle reacties, die allemaal prachtig in het geheel van een wedstrijd kunnen passen.

't Winnen en kampioen worden is heerlijk, maar komt voor mij zeker op de tweede plaats. Misschien is dat een ouderwetse opvatting, die tegenwoordig niet goed meer opgaat en zeker in de tijd van het professionalisme dreun op dreun gehad heeft (tot verdriet van de toeschouwer vaak), maar de volgorde 1. prettig spelen 2. winnen is voor mij evident.

Naast de training ter verbetering van techniek en spelinzicht heeft de vereniging als taak haar leden andere zaken bij te brengen, eigenschappen te ontwikkelen, die je niet alleen op het sportveld nodig hebt, maar die je voor de ontwikkeling van je persoon in de maatschappij broodnodig hebt.

Mag ik eens wat noemen?

Wat vind je van doorzettingsvermogen - plichtsbesef - tolerantie - creativiteit - samenspel(werking)- zelfbeheersing - vriendschap. Sportiviteit dekt een heleboel van deze begrippen, en dat is niet toevallig.

In nauwe samenwerking met andere verenigingen, in nauwe samenwerking ook met de plaatselijke overheid, wil onze hockeyvereniging ontzettend graag daaraan meewerken en daarmee trachten dat een mooie sport voor jonge mensen tot een grote steun mag worden in hun hele leven.

Inhoudsopgave.

Pag. 1. Inleiding

- 3. Voorwoord van de voorzitter
- 5. Namens de bouwcommissie
- 7. Hulde ook aan de vrouwen
- 9. De historie van de hockeysport
- 11. Uit de oude doos: verslagen van wedstrijden en uittreksels uit het clubblad
- 21. Verhaaltjes voor de kleuters van Civicum
- 23. Civicum-lied
- 24. Over namen gesproken
- 28. De naam van het nieuwe clubhuis "de Scheluw"
- 29. De Ladies aan het woord
- 31. Hockey voor de allerjongsten
- 32. Visie 80
- 35. Enkele impressies van het feest ter gelegenheid van het tweede lustrum
- 38. Uittreksel uit de notulen van de C.M.H.C. Civicum op 28 juni 1995.
- 40. Trefwoorden-register
- 42. Wist U niet, dat.....
- 43. Stellingname
- 46. Inhoudsopgave